

at foreholde Højesteret, hvad der nu er dens Pligt. Den faar at vide, at Højesteret har at make ret og give en Dom, der kan falde i Overensstemmelse med Socialdemokratiets Ønsker. Den Slags Henvendelser er i Virkeligheden ogsaa utilbørlige, og de stiller den høje Ret i en meget vanskelig Situation, for gaar Højesteret nu imod Østre Landsrets Dom, vil man have det Syn at se „Social-Demokraten“ og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg jubilere og sige: Der kan man se, det hjalp alligevel!

Under denne Finanslovbehandling fremkom der fra den ærede Ordfører for det radikale Parti (Rode) mange bemærkelsesværdige Udtalelser. Det er blevet sagt, at det ærede Medlem Hr. Rode ved den Lejlighed stod med Dolken i Haanden og spillede ved Hjælp af dette Instrument. Paa mig virkede det nu ikke, som om det var en Dolk, det ærede Medlem havde i Haanden. Jeg havde nærmest Fornemmelser af, at han havde liggende nogle Synaale; det var i Virkeligheden Synaals- og Knappe-naalsstik, han uddelte til forskellige Sider. I sin Tale kom det ærede Medlem Hr. Rode ind paa et Angreb paa Ordensvæsenet og railede vidt og bredt over den Ordensuddeling, der efter Ministeriet Zahles Afgang havde fundet Sted. Nu forekommer det mig, at det ærede Medlem i saa Henseende skulde være noget forsigtig. I sin Tale gik det ærede Medlem ikke af Vejen for efter god gammel Skik at grave i den politiske Køkkenmødding. Jeg tager derfor ikke i Betænkning, naar man angriber Ordensvæsenet, at henlede Opmærksomheden paa, at prominente Folk indenfor det radikale Parti har været i Besiddelse af hele Rækker af Ordener. Jeg minder om Stabslæge Rørdam, jeg minder om Uddannelsesminister Scavenius, jeg minder om et Medlem af et Ministerium Zahle, Hr. Krabbe, der heller ikke gik af Vejen for at lade sig dekorere baade her og der. Nu kan man jo tillægge Ordensvæsenet større eller mindre Betydning, jeg selv tillægger det ikke afgørende Betydning; men det forekommer mig, at naar man vil slaa sig — undskyld i denne Forbindelse Udtrykket — til Ridder paa at angribe det nuværende Ministerium, burde man selv i Virkeligheden have gjort en større Indsats, end det tidligere Ministerium har gjort for at afskaffe Ordensvæsenet. Man er ikke trods det Flertal, man havde i dette Ting, mødt frem med noget Forslag om at afskaffe Ordens- og Titelvæsenet, og man har fundet andre Former for den Udmærkelse, den Fremhæven, der ligger i Uddelingen af Ordenstegn. Man

har indført Diplomer, man har indført Sølvbægere, overhovedet har det radikale Ministerium søgt en mere materiel Form for Anerkendelse af fremtrædende Borgere. Jeg minder om de Festmaaltider, Ministeriet Zahle undertiden har afholdt for højtstaaende Embedsmænd. Man har bespist dem paa Prytaneion. Man har overhovedet givet sin Anerkendelse et materielt Udtryk. Det er noget, som for øvrigt ligger langt tilbage i det ærede Medlem Hr. Zahles Optræden. Jeg minder om, at det ærede Medlem gik saa vidt, medens han var Dommer, at Delinkventerne blev belønnet med kraftige Bøffer, naar de viste sig passende imødekommende, og et Træk fra den seneste Tid har vi fra Sommerens Valgekampagne, da det ærede Medlem Hr. Zahle ønskede at fremhæve Ringsted-Kredsens Vælgere ved at tilstille dem sit Portræt. Nu var det ganske vist saaledes, at ikke alle var lige glade for dette Portræt, men der ligger altsaa i disse forskellige Former dette, at man ønsker at give sin Anerkendelse et ydre Udtryk, og hvad enten det sker i Form af en Orden, i Form af Diplomer eller Anerkendelse for Statstjeneste i en Skrivelse, i Form af Sølvbægere, Bøffer eller Portrætter, kan jeg ikke se, der er nogen principiel Forskel.

Det ærede Medlem Hr. Rode kom dernæst ind paa et Angreb paa den højtærede Justitsminister for hans Stilling overfor „Axelborg“. Jeg skal ikke optræde som Defensor for Justitsministeren, jeg skal ikke blande mig i, om Justitsministeren burde give Afkald paa det paagældende „Ben“ eller ikke, men hvad jeg derimod vil sige, er, at det ærede Medlem Hr. Rode burde være den sidste til at komme med den Slags Angreb, for Ministeriet Zahle og hele dets Administration sidder i Virkeligheden som i et Glashus. Man maa ikke tro, at den Slags Sammenblandinger var et ukendt Fænomen for Ministeriet Zahle. Jeg minder om, at den tidligere Finansminister havde Sæde i A/S Gyldendals Bestyrelsesraad. Der var ikke det fierneste i Vejen for at denne Stilling og hans Stilling som Finansminister kunde komme i beklagelige Kollisioner, og naar man derfor vil staa op som den stærke Mand, den rene Mand, der vil trække Linjerne skarpt op, maa man i Virkeligheden først feje for sin egen Dør. Man maa feje for sin egen Dør i den Forstand, at man har ført en pletfri Administration, og det mener jeg ikke Ministeriet Zahle har gjort. Jeg mener, at Ministeriet Zahle i mangfoldige Tilfælde har ført en Vennepolitik, som et Land i Længden ikke er tjent med. Jeg kan selvfølgelig ikke her gennemgaa alle de